

La Jaume I - Levante de Castelló - 25/02/2016



LA JAUME I

Lluís Mesequer

► lluís.mesequer@fil.uji.es

D'ací unes hores, ressonarà la veu de **Raimon** en el Paranimf de la Jaume I, la mateixa veu 25 anys després del concert fundacional de la Universitat.

Potser no més d'una dotzena dels assistents al concert actual podran comparar físicament els dos moments, pertanyents a dos segles diferents, a dues versions històri-

ques de la ciutat de Castelló de la Plana, diferents sobretot per l'existència de la Universitat mateixa. Va poder-se dir remotament —durant unes setmanes no estava clar— del Mediterrani, i fins i tot **Leonardo da Vinci**, i es diu «la Jaume I», com recordava sempre el bon jurista i erudit **Arcadi Garcia Sanz**, amb un somriure rere el fum del cigar-

ret lligat a mà.

Una comunitat local del coneixement no renyida amb la universitat del pensament, la recerca i l'educació. Travessada per dècades apassionants o violentes de canvis dels gustos artístics o dels procediments científics, comunicatius o tecnològics. O dels trànsits socials i individuals, subratllats per una evidència jove: més del noranta per cent de les ciutadanes i ciutadans de «la Jaume I» actual no havien nascut quan Raimon posava unes belles notes viscudes a les biografies intel·lectuals de **Daniel Gozalbo**, **Francesc Michavila**, **Vicent Sos Bay-**

nat, **Enric Soler**, **Arcadi Garcia**, **Agustín Escardino**, **Germa Colón**, **José Maria Mulet**, **Purificación Escribano**, **Joan Francesc Mira**, **Manuel Garcia Grau**, o **Vicent Martínez Guzmán**, i tantes altres figures vinculades als milers de voluntats anònimes, compartides en lliçons d'aula, biblioteca o laboratori, anotades amb clarió, bolígraf, o en procediments virtuals. Obertes a l'aprenentatge al llarg de la vida i la formació permanent, al territori de comarques i pobles i a la col·laboració internacional; a la recerca avançada i la iniciativa democràtica. També voluntats sotmeses a

greus problemes. Una progressiva especialització interressada, que amenaça —amb afegits burocràtics— la fructífera interdisciplinarietat cooperativa en la formació i la recerca. Una situació interrogativa —o tètrica— sobre el present i el futur professional dels protagonistes, i de les recerques científiques i les iniciatives cíviques. Tal és el compromís quotidià i el privilegi permanent de retornar amb capacitat crítica ni que siga l'u per mil dels dons de la vida i el coneixement rebuts de la societat: *sapientia sola libertas est*.